

Sanne Ter Zee

De Tweede Weduwe

DEEL I

LAURA

Secret Love Song

1

Laura duikt dieper weg in haar sjaal.

‘Haastige spoed is zelden goed,’ zei haar moeder altijd en ze had gelijk. Als ze rechtsaf door het dorp was gefietst dan was ze beter beschermd geweest tegen de koude voorjaarswind. Ze glimlacht bij de gedachte aan haar moeder, maar voelt daarna onmiddellijk weer het bekende beklemmende gevoel op haar borst. Het is zeven jaar geleden dat ze is gestorven en de laatste jaren van haar leven had ze een zeldzame vorm van dementie gehad. De semantische dementie had haar eerst haar spraak en later haar hele waardigheid ontnomen. Het beeld van haar uitgemergelde moeder doemt op.

Ze schudt de gedachte van zich af. *Denk aan leuke dingen, Lau.*

Aan vanmiddag bijvoorbeeld. Ze mag de lancering van een nieuwe geurkaarsenlijn vormgeven en alles regelen: de huisstijl, zichtbaarheid op social media, precies dat waar ze goed in is. De kaarsen bevatten etherische oliën, die een bloeddrukverlagende werking hebben en stress verminderen. Ze heeft een set kaarsen gekregen om uit te proberen. Hoe heet de eigenaresse ook alweer?

Twee koplampen komen haar tegemoet en een minuut later rijdt er stapvoets een gele Mercedesbus voorbij. Het lijkt een ambulance, maar dan zonder belettering en zwaailichten. Het raam aan de chauffeurskant is open en er hangt nonchalant een getatoeëerde arm uit. Als in slow motion neemt ze een man van een jaar of vijftig waar, met warrig grijs haar, een korte baard en priemende, kleine ogen. In de hoek van zijn mond kleeft een sigaret en aan de rechterkant van zijn hals prijkt een getatoeëerde dolk.

Wat een engerd. Ze voelt een koude rilling over haar rug kruipen en trapt harder op haar pedalen.

Waarom heeft ze in godsnaam deze afgelegen route gekozen? De bus remt en ze werpt een blik over haar schouder. Het gele gevaarte rijdt naar achteren de berm in en draait dan om. *Ook dat nog.*

Ze scant de omgeving. De verlaten weg is omgeven door bomen en struiken met dicht, frisgroen gebladerte. Heel in de verte aan de linkerkant brandt licht, maar daar is ze nog lang niet.

Het ronkende geluid van de bus komt dichterbij.

Stel je niet aan Lau. Niks aan de hand. Hij is vast verdwaald. Denk aan je nieuwe project. Hoe heet de eigenaresse?

De bus haalt haar in en komt een paar meter voor haar tot stilstand.

Aarzelend knijpt ze in haar handremmen. *Zal ik omkeren en terugfietsen naar het dichtstbijzijnde huis?*

Het bestuurdersportier van de bus gaat open en de engerd stapt uit. Hij werpt een vluchtige blik haar kant op en loopt dan om de bus heen, richting de berm.

Er ontsnapt haar een zucht van opluchting.

Niks aan de hand. Hij gaat plassen.

Ze neemt een flinke hap lucht en fietst zo hard als ze kan met een grote boog om de bus heen. Opeens springt de man voor haar de weg op en geeft een ruk aan haar stuur. Ze valt met fiets en al op de grond. Een gezicht met priemende, kleine ogen waarin een kille, gevoelloze blik huist, torent boven haar uit. Hij draagt een blauwe overall, latex handschoenen en zwarte motorlaarzen. Een misselijk gevoel maakt zich van haar meester.

In een opwelling gooit ze haar fiets van zich af, krabbelt overeind en zet het op een lopen. Even denkt ze te ontsnappen, maar dan krijgt ze plotseling een duw in haar rug. Ze valt voorover, recht op haar gezicht. Haar neus kraakt en haar mond vult zich met bloed.

De man pakt haar enkels stevig vast en sleept haar de berm in.

‘Laat me los!’ gilt ze terwijl ze met haar voeten in zijn buik probeert te trappen. De man gaat ongehinderd door en sleept haar protesterende lijf de dichte bosjes in.

‘Hélp!’ Haar vingers klauwen in het zand.

Hij laat haar enkels los, gaat boven op haar zitten en duwt iets in haar gezicht. Ze probeert zijn handen los te trekken en krabt hem met haar nagels, maar het lijkt hem niet te deren. Dan pakt hij haar onder haar oksels vast en sleept haar verder het bos in. Als haar schoen achter een struik blijft haken probeert ze zich uit alle macht tegen te houden, maar haar voet schiet los en de man vervolgt onverstoord zijn weg.

Woedend bijt ze zo hard als ze kan in zijn hand en pas als ze zijn bloed proeft en hij haar laat vallen, laat ze kokhalzend los.

Doodstil ligt ze in het natte gras.

Minutenlang gebeurt er niks en hoort ze hem alleen luid ademen, alsof hij inspannend werk verricht...